

... Από το μικρό ραδιόφωνο, οι πληροφορίες έλεγαν τώρα πως ο ΕΛΑΣ, ο ΕΔΕΣ, η ΕΚΚΑ, οι οργανώσεις οι άλλες, όλοι μαζί θα πολεμούσαν τον καταχτητή αδερφωμένοι.

Από το μεγάλο σφραγισμένο ραδιόφωνο, στα τέλη του Νοέμβρη, οι ειδήσεις των Γερμανών έλεγαν ότι «καταζητούνται οι πρωταίτιοι εγκληματικής ενεργείας, η οποία εστοίχισε την ζωήν εις σημαντικόν αριθμόν Γερμανών αξιωματικών και οπλιτών, καθώς και την καταστροφήν πολεμικού υλικού. Εις αντίποινα θα πραγματοποιηθούν εκτελέσεις».

«Ποια είναι πάλι αυτή η “εγκληματική ενέργεια”»; ρώτησε ανήσυχα η θεία Ηλέκτρα.

«Τίναξαν τη γέφυρα του Γοργοποτάμου!» άστραψαν τα μάτια του θείου. «Από κει περνούσαν τα τρένα των Γερμανών. Έφερναν στρατό και πολεμοφόδια και τα έστελναν έπειτα με πλοία στη Βόρεια Αφρική, για τις μάχες στο Τομπρούκ και στο Ελ Αλαμείν».

Η θεία Αργυρή πήγε ποδαρόδρομο στην Αγία Αικατερίνη ν’ ανάψει μια μεγάλη λαμπάδα. Μόνο που σαν τη λαμπάδα έλιωσε κι η συμφιλίωση. Στη γειτονιά μιλούσαν πάλι γι’ αλληλοκαρφώματα και φονικά. Στο σπίτι ξανάρχισαν οι καβγάδες. Κι οι μετάνοιες της θείας. Και το τρεμούλιασμα στα χέρια του θείου.

Η Όλγα τώρα τα βράδια προσπαθούσε να μου μάθει τους καινούριους στίχους του Σικελιανού, που τους είχε διαβάσει στο ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ :

*Μήνυμα απλό σάς στέλνω από το στόμα
της αιώνιας Μάνας, που τη λέμε Ελλάδα
Μήνυμα απλό σάς γράφω από τα σπλάχνα
της αιώνιας Μάνας, που τη λέμε Ελλάδα.
Μήνυμα απλό σάς κράζω από τα βάθη
του πόνου της, αδέλφια της Ελλάδας:
Σώνει η σφαγή που τυραννάει τη Μάνα.
Σώνει η σφαγή, τη Μάνα σας που σφάζει!
Κι αχ! ακούστε με, αδέλφια της Ελλάδας!*

.....
«Πάντως εγώ θα τους βοηθάω και τους δύο» ψιθύριζε.

Ποιος από τους δυο την έστελνε για προκηρύξεις και δελτία πληροφοριών στον αδερφό του τσαγκάρη, ποτέ δε μου το ’πε. Στο λόφο του Στρέφη, ωστόσο, λίγες μέρες πριν από την ανατίναξη στο Γοργοπόταμο, την είχαν στείλει κι οι δυο, μου το είχε πει ολοκάθαρα!

«Έλα μαζί μου, θα σου πω στο δρόμο» μου σφύριξε κείνο το μεσημέρι.

Φόρεσα γρήγορα το παλτό μου, που μου είχε φτάσει πάνω απ’ το γόνατο, και την ακολούθησα.

«Κάποιον πρέπει να συναντήσω» χαμογέλασε φεγγερά. «Θα του δώσω ένα μήνυμα, κάτι σχέδια και κάτι χάρτες για τις σιδηροδρομικές γραμμές. Τα έδωσε ο θεός σου στα παιδιά, όμως για μένα δεν έχει ιδέα. Πάμε, λοιπόν, και μιλιά! Καλύτερα να είσαι κι εσύ μαζί μου. Δε θα φανεί αφύσικο ν’ ανεβαίνω μόνη μεσημεριάτικα στο βουναλάκι!»

«Είναι όμορφος;» προσπάθησα να εξηγήσω το χαρούμενο ύφος της.

«Δεν ξέρω» σήκωσε τους ώμους. «Ούτε καν πώς τον λένε δε μου ’χουν πει. Δεν κάνει, λέει, να ξέρουμε και πολλά ο ένας για τον άλλον στην Αντίσταση. Τι με νοιάζει εμένα όμως; Το σπουδαίο είναι ότι αυτή τη φορά μού έδωσαν εντολή και οι δύο μαζί, κατάλαβες; Και οι δυο μαζί!...»